

Karsinogeenit puuseessa

Olen seurannut innokkaasti eteläamerikkalaisen Venezuelan viime vuosien hulvatonta menoa. Harrastus tukee mainiosti espanjanopiskelua, koska valtaosa tiedoista ilmestyy sillä kielellä.

Venezuela on kaunis maa, jossa elämän edellytykset ovat mitä parhaimmat. Maa on luonnonvaroiltaan rikas ja eritoten öljystä ja kaasusta upporikas. Talous on kuitenkin kuralla, Hyperinflaatio jyllää, ja pääosa kansasta kituu karmeassa köyhyydessä.

Lueskelen paraikaa Suomen Venezuelan entisen suurlähettilään Mikko Pyhälän viime vuonna ilmestynyttä kirjaa, jonka nimi on osuva: ”Kun yö saapuu Venezuelaan”. Pyhälä, joka ilmeisesti hallitsee erinomaisesti espanjan, on perehtynyt valtavaan määrään Venezuelasta julkaistua kirjallisuutta ja artikkeleita.

Populistikonna Hugo Chávez villitsi kansan ja valitutti itsensä maan presidentiksi. Konnan kuoltua valtaan ujuttautui hänen henkivartijansa, oikea emäkonna Maduro, jonka merkittävin saavutus lienee kansan onnellisuuden ministeriön perustaminen. Mieleen tulee orwellilainen dystopia. Maduro lähetti Lahteen myös hellyttävän hiihtäjäuroon Adrian Solanon, joka kävi kaatuilemassa MM-karsinnoissa.

Vuonna 2018 Ylen ulkolinjan toimittaja Pertti Pesonen teki mainion reportaasin Venezuelasta nimeltään ”Pako tuhotusta maasta”. Vaikka se oli suomalaisille tehty, ohjelmassa puhuttiin vain espanjaa. Saksalainen valtakannava Deutsche Welle osti ohjelman, minkä jälkeen sitä esitettiin ympäri maailman.

Toimittaja Pesosen reportaasia on sittemmin referoitu ympäri sivistyneen maailman. Toimittaja oli asennoitumisensa ja hyvän espanjansa ansiosta onnistunut saamaan liikuttavia haastatteluja. Tavalliset ihmiset uskalsivat puhua. Moni sanoi, ettei välitä niinkään kansan onnellisuudesta, kunhan vain saisi vähän maitoa ja vessapaperia.

Vessapaperia? Ja mitä me näemmekään nyt television uutiskuvissa? Italialaiset rahtaavat jättikärryillään marketeista vessapaperikolleja. Suomen Turusta tulee samanlaisia kuvia. Asiakkaat kyyristelevät ja tutkivat, olisiko tyhjien hyllyjen taakse solahtanut pieni WC-paperipakkaus.

Asiantuntijat puolustavat, että hamstraus on ihan normaali itesesuojeluvaiston ilmentymä. Ihminen haalii luonnostaan tavaraa, jota on vaikea korvata. Vessapaperi on kuulemma tällainen perushyödyke. Olen jyrkästi eri mieltä!

Poikavuosinani meillä kotona käytettiin siistiä ja mukavaa puuseetä. Siellä oli kaksi vähän erikokoista reikää ja niihin prikulleen sopivat kannet. Pönikästä siroteltiin tarpeiden päälle kuoriketta tai vastaavaa. Isä oli rakentanut puuseen niin, että sen tyhjentäminen kävi kätevästi, eikä hommassa sotannut itseään.

Vessapaperista ei ollut tietoaakaan. Kotiin tuli pari sanomalehteä. Niitä käytettiin sytykkeinä mutta myös muuten. Meille lapsille annettiin tehtäväksi leikata tai muuten irrottaa lehdistä noin 10 kertaa 20 sentin kokoisia liuskoja. Keksimme monia hommaa helpottavia niksejä. Se oli kierrätystä se!

Puuseessä liuskoille oli varattu laatikko tai niitä ripustettiin naulaan. Kiiltävälle paperille painetuista värillisistä kuvalehdistä vitsailtiin, että näistäkin olisi jotain hyötyä, jos vaan olisi käytetty pehmeämpää paperia.

Entäs sitten se karsinogeeninen painomuste? No, ei se siinä hommassa haittaa. Pieniä ovat lopulta ihmisen murheet!

pajen.fi